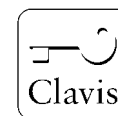

Arno Bohlmeijer

PROTEST

Ander werk van Arno Bohlmeijer bij Clavis

*Wie gevonden wil worden
Wil je mijn geheim zijn?*

Arno Bohlmeijer
Protest

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: vriendschap, verliefdheid, klimaat, dierenrechten

NUR 283/284

ISBN 978 90 448 2331 8

D/2015/4124/055

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.arnobohlmeijer.com

DUBBELE ACTIE

EEEN PIJNLIJK MISVERSTAND BLEEF HANGEN

Bij het filmen voor een tv-serie gaan drie paarden dood. Ze waren ziek en moesten meer doen dan ze konden. Maar er is ook goed nieuws: een stierengevecht is afgelast, omdat de dieren worden gemarteld en gedood voor vermaak.

De zussen Minnie en Flo komen weleens in het nieuws als activisten voor dieren. ‘Geen terroristen!’ leggen ze altijd uit. Maar als jongens lang naar hen kijken, weten ze nooit waarom: vanwege een actie of iets anders?

Toen Rino naar een vogelnest in een boom klom, dachten Minnie en Flo dat hij de eieren ging stelen, om ze duur te verkopen. Zij schreeuwden en gooiden kastanjes – ‘Geen stenen!’ – tot Rino een smak maakte via dikke en dunne takken.

Op Twitter en Facebook stond: *Hij had zijn nek wel kunnen breken!*

Maar hij landde op een hoop bladeren en brak ‘alleen’ zijn knie.

Kreunend kroop hij weg en riep nog: ‘Ik ging een vogel redden!’

Later, in de pauzes op het schoolplein, liep Rino met krukken en zijn been zat in het gips. Van een afstand keken Minnie en Flo met gemengde gevoelens toe.

Hun vriend Barrie zei: ‘Ik heb gehoord dat hij een vogelkenner is.’

Er werd vrolijk en fanatiek gevoetbald, maar Rino zat aan de kant met een touwtje te spelen. De zussen bleven lang uit het zicht en verzamelden moed, al wisten ze nog niet waarvoor.

Hun vriendin Katja zei: ‘Ik heb gehoord dat hij nooit meer kan meedoen, en dat hij op wraak uit is.’

Katja hield ervan om alles ‘lekker spannend’ te maken en ge-

ruchten te verspreiden, maar soms bleek opeens iets waar te zijn.

‘Mij maken ze niet bang,’ zei Flo toen ze veilig thuis was.

‘De waarheid gaat soms langzaam en via een vreemde omweg,’ zei mam. ‘Doe maar gewoon je huiswerk en ga met Rino praten. Bied je excuses aan.’

‘Ik heb niks gedaan,’ zei Flo. ‘Nou ja, voor het goede doel.’

‘Hoe dan ook, hij schrok van jullie. Zoek hem op!’

Maar dat gebeurde nooit.

Sinds kort denkt Minnie aan een andere jongen van school. Ze vindt dat die Regis vaak naar haar kijkt, en een paar keer heeft ze teruggekeken, zolang ze durfde. Misschien is het een probleemjongen bij wie je uit de buurt moet blijven, maar hij maakt haar nieuwsgierig, met zijn zoekende ogen en vragende frons en wilde, lange krullen.

Heeft hij nou een motorhelm bij zich of lijkt dat maar zo?

Voor de volgende keer zet ze zich schrap, zonder te weten waarom.

Flo spijbelt een keer per ongeluk voor een actie tegen de wrede zeehondenjacht, en nu moet ze bij directeur Bos komen.

Na een beleefde én een harde klop, met ‘eeuwen geduld’, vindt Flo, doet ze de deur open en gaat naar binnen, om uitleg te geven met woorden als bloedbad, zeehondenbaby’s, knuppels en puntige bijlen, regering die dat toelaat ... ‘Doet u mee aan de petitie? We willen een miljoen handtekeningen. Niet digitaal, maar extra duidelijk op papier.’

Meneer Bos is een rustige en grappige man van bijna zestig. Hij kijkt op en ziet de papieren die Flo al aan hem geeft. ‘Zo, politiek?’

‘Nee, meneer, dit is veel eerlijker.’

‘Maar ben je hier niet een beetje jong voor?’

‘Nee, ik werk met Lucy en mijn oma; die zijn oud en wijs. Weet u hoe jong de zeehonden zijn? Vergeleken met hun ...’

‘Met hén, Flo.’

‘Ja, sorry, vergeleken met hen, spreek ik van geluk dat ik leef!’

In tweede instantie, na een beeldend gesprek, tekent Bos de petitie, die hij wil meenemen voor zijn vrouw en kinderen. Flo geeft hem nog een paar lijsten voor zijn vrienden, burens en hún familie, om ze door te geven aan de bekenden van iedereen.

‘Weet je,’ zegt Bos, ‘mijn kleinkinderen gaan de handen in een blik verf steken, voor een grote handtekening.’

‘Voor het grote, goede doel.’

‘En Flo, wat het spijbelen betreft ... Haal je die uren in met het schooltheater?’

‘Ja, *Beest & Mens*, daar werk ik dag en nacht aan.’

‘Ah, jij speelt het beest in de mens?’

‘Ja, en andersom.’

‘En je mag niet improviseren hè?’

‘Nee hoor, maar het stuk biedt alle ruimte.’

Waarvoor? vergeet Bos te vragen.

EEN VERRASSING, GOED OF SLECHT?

Algauw doen de hele school en de wijk mee aan de petitie, maar Minnie vraagt zich af of handtekeningen wel zin hebben. ‘Zakken vol worden bij een hek gedropt en die regering lacht erom. Ze zwaaien even naar de camera, gaan weer naar hun kantoor, en de handtekeningen zijn al oud papier.’

‘Ja,’ zegt Flo, ‘dat is politiek, dus we moeten die mensen wakker schudden met iets aparts, uit het zicht van de camera’s.’

‘Help,’ zegt pap, ‘wat een toespraken. Bel een tv-omroep!’

Dat was een grapje, maar Flo hoort die woorden voor daden van iets later.

Vroeg in de avond brengt Minnie de petitie naar oma, die aan de rand van een stil park woont. Op de tuinbank eten ze ijs met veel smaken, maar de sfeer wordt verbroken door bruut lawaai: motoren dreunen dwars door het groen, vlak langs hen heen.

‘Dat zijn zogenaamde stoere lui,’ zegt oma met een zucht. ‘Sommigen zijn heel jong.’

Ze dragen zwarte helmen, dicht over hun gezicht. Ze schreeuwen en juichen als helden die levens redden.

Na hun vertrek haalt Minnie weer adem en ze smult van het ijs, maar de rust gaat nog een keer aan flarden door woest geronk.

‘Niet kijken, niet op letten,’ zegt oma. ‘Dat willen ze juist, daar doen ze het voor: sarren en tarten en zién hoe erg je het vindt.’

‘Waarom?’ fluistert Minnie.

‘O, voor de lol. Of omdat ze een machtsspel willen spelen.’

Alle burens zijn naar binnen gegaan en Minnie zegt: ‘Bel de politie.’

De motorlui staan te wachten met loeiende machines.

‘Ik heb al een paar keer gebeld,’ zegt oma, ‘en de agenten zijn prima. Ze komen weleens patrouilleren, maar deze bullebakken zijn sluw en snel. Ze weten wanneer de politie komt en dan blijven ze natuurlijk uit de buurt.’

‘Bel nu,’ sist Minnie, ‘en laat ze opschieten.’

‘Nee, voor de motorclub is het een sport, en de politie kan hier geen hele dag de wacht houden.’

‘Maar dit zijn misselijke terroristen!’

Intussen valt Minnie iets op in een hoek van de groep: een jongen ziet haar en ze kent hem. Hij heeft zijn helm afgezet en krabt op zijn hoofd. Ze wil niet kijken, maar haar blik richt zich vanzelf op dat gezicht. Het is Regis, van haar school. Achter op een enorme motor staart hij naar haar, en Minnie kijkt terug. Ze kan het niet helpen, ze vindt die jongen zo gaaf. Nou ja, niet vandaag. Hoewel ...

Vanochtend heeft ze hem nog gezien op het sportveld van school, toen hij hardliep en lenig een bal gooide. Hij is zo knap! Maar moet je hem nu zien: de baby van de bende.

Kent hij mij? Tuurt hij daarom naar mij?

Normaal gesproken heeft zo’n kanjer geen aandacht voor een verlegen meisje, hoogstens om haar te pesten. Waarschijnlijk had hij leuk, anders zou hij nooit zijn helm afzetten.

Regis veegt met een hand over zijn voorhoofd en het lijkt of hij haastig een andere kant uit kijkt. Voelt hij zich betrappt? De ridders komen in beweging, ze zetten hun zware laarzen schrap, geven een stoot gas en scheuren weg.

Nog lang denkt Minnie aan dat moment en aan Regis. Waar is hij verdorie mee bezig? Van een afstand kon ze zien dat hij onzeker was.

‘Tijd om naar huis te gaan, Min?’ begint oma.

‘Nou, ik voel me hier wel thuis.’

‘En die ruige lui?’
‘Ik ben niet bang voor dat tuig.’
‘Of,’ zegt oma, ‘je denkt dat ik bang ben.’
‘En?’ vraagt Minnie.
‘Nee, maar ik word er helemaal gek van!’
‘Ja, dus we moeten er iets aan doen.’
‘Geen sprake van, Min, dan beland je in het ziekenhuis of de gevangenis. Beloof me dat je verstandig blijft.’
‘Oké.’
‘Kom, schat, stap op je sportfiets, ga binnendoor en maak je niet druk.’
Maar met de wind mee maakt Minnie plannen om het tegen de bende op te nemen zonder haar belofte aan oma te verbreken.

GEK ZIJN OF LEF HEBBEN

De muziek en de dansen van *Beest & Mens* worden geoefend tot alles ‘echt’ is: eerst langzaam spannend, dan snel en heftig. Met de kostuums lachen ze heel wat af, al is het verhaal niet komisch, over de jacht op zeehonden.

In de middagpauze vindt Flo het telefoonnummer van de Omroep voor de Dieren. Voor een sterk gesprek over ‘een spectaculair project’ gebruikt ze haar achternaam, en om nog volwassener te klinken past ze haar stem aan.

Ze blijft lang weg. Met het muziektheater telt de bel toch niet vandaag?

‘We hebben je gemist, Flo,’ zegt Jeroen, de dramadocent. ‘Waar ben je geweest?’

‘Eerst stevig bruin brood gegeten en toen naar de wc. Daar heb ik alle tijd voor genomen, want we kunnen geen gek ongeluk gebruiken, zoals een blaas die barst. Niet in een kostuum!’

‘Inderdaad, Flo, een blaas loopt altijd vol van de zenuwen. Gaat het nu goed? Stel je voor dat zoiets op het toneel gebeurt voor een groot publiek.’

‘Nou, met de camera’s en zo.’

‘De camera’s?’

‘O, je weet wel, phones van het publiek ... Dus midden in de show kunnen we moeilijk opstaan en zeggen: “Sorry, mensen, even een plas doen.”’

Want ik stik van de zenuwen, met de Omroep erbij.

Flo lacht er hard om, maar Jeroen heeft het al zo druk: hij sust een ruzie hier en repareert een decor daar, corrigeert een zangnoot ... En hij vergeet die rare pauze van Flo.

Het staat in de krant: *Volgens een groot land moeten jonge zeehonden worden afgemaakt omdat ze anders alle vis eten die 'bestemd is voor mensen'.*

Maar als dat waar is, peinst Flo, zou je de welpen moeten doodschieten. Het klinkt hard en dat is het ook, maar een raak schot is snel en pijnloos vergeleken bij het geknuppel en geklungel dat stiekem nog steeds gebeurt. Dat laat ze vaak halfdood achter.

Flo's kostuum is cool, net een catsuit of duikerpak, maar het is warm en de gaten voor mond en ogen zijn klein. Ze houdt het alleen maar vol om haar plan te laten slagen. Jammer dat niemand het mag weten. Ze is geen kampioen in het bewaren van geheimen. De school wil wel publiciteit, maar geen protestactie die mensen kan afschrikken.

'Het is een goed doel!' heeft Flo nog lang geprobeerd.

'Sorry,' zegt het bestuur, 'een krant of omroep erbij is goed, maar zonder politiek.'

En het bestuur is groter dan Bos.

Wat is nou politiek? Dat Rusland geen bont van jonge zeehonden meer koopt omdat de dollar te duur is? Nee, dat is economie, met geluk voor de zeehonden – zolang het duurt.

PLANNEN MET SCHEUREN

Minnie en Flo hebben allebei een slechte nacht, met enge dromen en wakker liggen. Om kwart voor acht willen ze bijkomen, maar daar is geen tijd voor. Ze halen een borstel door hun haar, hijsen zonder goed te kijken wat kleren aan en proberen te ontbijten.

'Speelt Katja nog die gevaarlijke games?' vraagt pap, terwijl hij thee inschenkt die veel te heet is.

Er komt geen antwoord van Minnie en Flo. Ze kauwen op een stuk brood dat maar niet door hun keel wil.

'En hoe gaat het met Barrie sinds die actie voor proefdieren?'

Het blijft stil terwijl pap de lunch voor school inpakt. Daarna kijkt hij naar de klok en zegt: 'Die knul van de gebroken knie, Rino ... Zijn jullie nooit bij hem op bezoek geweest? Ga om zijn handtekening vragen! Als hij in die boom een vogelnest beschermde, wil hij natuurlijk ook de zeehonden steunen.'

Minnie en Flo zijn 'afwezig', bezig met zaken waar pap geen weet van heeft. Hij zou al huisarrest geven als hij de helft wist.

Het is tien over acht.

'Hé, meiden, tijd voor een prachtige dag.'

'Ja, vol actie,' zegt Flo.

'Wacht maar af,' mompelt Minnie voor zich heen.

Op school is Flo her en der en nergens.

'Weet je wat, Flo,' zegt Jeroen, de positieve en sportieve drama-leraar, 'help jij met de regie? Controleer of alles goed loopt, ga bijvoorbeeld achter in de zaal horen of alles te verstaan is.'

Daar sluipt Flo gemakkelijk naar een hoekje met haar telefoon, voor een gesprek als regieassistent.

Op het plein heeft Minnie een ‘meeting’ over een actie tegen de motorclub, met Katja, Barrie en een paar anderen uit hun klas. De hoofdpunten zijn: *wanneer en hoe? Waar staat al vast: oma’s park. En wat kunnen we precies doen?*

‘Met honderd van ons eropaf en die bende in elkaar slaan,’ zegt Katja.

‘Hé, dit is wel echt, ja, geen computergame!’

‘We kunnen elke dag naar de politie gaan,’ zegt Barrie, ‘en net zo lang zeuren tot er wat gebeurt.’

‘Maar luistert de politie naar scholieren?’

‘Nou ja, we zijn geen hangjongeren.’

‘Ach, het hielp niet eens toen mijn oma klaagde.’

‘Nee, die agenten kunnen niks doen.’

‘Ze zouden ons tegenhouden, arresteren en in een cel gooien.’

‘Waarom?’

‘Dat heet *verstoring van de openbare orde* of zoiets.’

‘Maar het zijn die motoren die de orde verstoren!’

‘Ja,’ zegt Barrie, ‘straks worden zij ook opgepakt en dan zitten we samen in de bak.’

‘Nee,’ zegt Katja, ‘ik wil best even de cel in, zoals op tv, maar niet met die griezels en gluiperds.’

‘Gaan we het redden zonder hulp van volwassenen?’

‘Is het plan briljant of krankzinnig?’

Wanneer de bel gaat, is hun lunch nog niet op, en terug in de klas is het lastig om bij de gewone les te blijven.

‘Jullie zijn zo onrustig en gespannen!’ zegt mam thuis. ‘Wat is er aan de hand, Min? Vind je het zwaar op school of saai in huis? Ik zie je nooit meer met een boek op de bank. En Flo, je vliegt maar heen en weer tussen het internet en je telefoon.’

‘Ja, voor school,’ zegt Flo, ‘voor toetsen en testen, met zo veel stress!’

‘Maar ik ben jullie moeder en we prátten nooit meer. Waar is ons leven gebleven?’

‘Mam, doe me een lol.’

‘Nou, ik ben degene die moet protesteren, want jullie groeien mij boven het hoofd.’

‘Nee hoor,’ zegt Minnie, ‘volgende week is het voorbij.’

‘O, hoezo?’

Flo is ook verbaasd, omdat zij hetzelfde dacht: wacht maar tot volgende week, dan is alles weer oké – als het goed gaat.

‘Ik bedoel,’ zegt Minnie, ‘het is nu extra hectisch, het gaat over *taken in de samenleving*. Zo moeilijk!’

‘Ja,’ zegt Flo, ‘dus nu ga ik naar Lucy, die er alles van weet.’

‘O, en ik niet?’

‘Jawel, mam, jij bent keigoed, als je ons een poosje met rust laat. Tot straks.’

Flo vertrekt, gevolgd door Minnie, en mam sputtert nog. ‘Jullie laten mij vreselijk met rust!’

Minnie hoopte nog dat het motorproject overbodig zou worden als de bende wegbleef. Maar een stuk of tien motorrijders verschijnen weer in glimmende zwarte pakken. Ze splijten de stilte en verdwijnen. Daarna is de sfeer verpest, omdat de volgende dreiging in de lucht hangt.

Deze keer zette niemand zijn helm af, dus Minnie weet niet of Regis erbij was. In elk geval is de kans op een vreedzame afloop geslonken.

En oma vraagt: ‘Wat ben je droevig, Min, zit je ergens op te broeden?’

Minnie wil blij zijn, maar er komt een diepe zucht.

‘Hé, grote kleindochter van mij, is er iets dat ik zou moeten weten? Een geheim voor een oud mens? Ik kan wel wat hebben

hoor, als je me de kans geeft. Of heb je gezworen om geen woord te zeggen? Dat vreet aan je.'

Minnie wil niet liegen, zeker niet tegen oma, dus ze zwijgt en kijkt 'geruststellend' voor zich uit.

TUJ EN STRIJD

Opnieuw hebben Minnie en Flo een slechte nacht, en vanochtend lopen ze rond als zombies. Er is geen tijd meer om tanden te poetsen.

Maar op school komt Flo bij, want *Beest & Mens* begint al flink te swingen. Een meisje zingt nog vals en een jongen vergeet zijn danspassen, maar de repetities duren de hele dag. Niemand merkt dat Flo in haar kostuum even dommelt, met wensdromen die echt kunnen worden, en zo gaat de tijd wat sneller.

In de pauze neemt Minnie een beslissing over de motoractie in het park: 'We gaan vrijdagmiddag, na de voorstelling.'

Door hun strijdkreet staart het halve plein naar die 'domme spionnen', en aan de overkant ziet Minnie bekende ogen. Proberen ze haar aandacht te trekken met een knipoog of iets heel anders? Ze vraagt zich af of Regis juist bij hun plan betrokken moet worden. Kan hij hulp bieden of zou hij hen verraden bij de bende?

Minnie heeft nog met niemand over Regis gesproken. Ze vermoedt dat hij uit die club wil en dat zijn ogen haar om hulp smeken. Maar stel dat ze hem op de hoogte brengt en het blijkt anders te zijn ...

Tegen Katja en Barrie zegt ze: 'Maak een lijst van mensen die je echt kunt vertrouwen, vrienden die vrijdag kunnen meedoen. Maar vertel ze nu nog niets.'

Alle drie denken ze diep na: wie kun je totaal vertrouwen? En wie wil meedoen aan een actie tegen motorgozers? Hoe link wordt het als die in het nauw gedreven worden?

Regis loopt naar de rand van het plein, waar iemand op hem blijkt te wachten, en daar praten ze zacht.

Minnie ziet veel en krijgt een rilling van kruin tot stuitje. Een

stuk brood blijft even steken in haar keel. Dan kijkt ze Regis recht aan, alsof hij vlak voor haar staat, en de ruimte tussen hen vult zich met vragen in twee richtingen.

Wie ben je precies?

Waarom ben je zo?

Hoeveel weet je?

Wat ga je doen?

Hoe kan ik je tegenhouden?

Wil ik je tegenhouden en durf ik dat?

Ze kijken nu tegelijk naar elkaar, tegen wil en dank. Ieders blik zoekt iets in de ander.

Kon ik maar in de toekomst kijken, denkt Minnie, of zou dat juist gevaarlijker zijn?

ANGST EN ROEM

Flo kan weinig meer doen, alleen repeteren en fantaseren en afwachten hoezeer dat allemaal echt wordt, met de Omroep.

Minnie hoort geen woord van wiskunde en biologie. Gelukkig is ze altijd rustig en beleefd, waardoor de leraren niet meteen boos worden of iets gekks verwachten. Maar kort voor de bel bij bio pakt Minnie haar spullen. Ze loopt naar voren en vraagt aan mevrouw Husink: 'Mag ik gaan?'

'Wat zeg je?'

'Sorry, het is echt nodig.'

Hoge plasnood?

Minnie staat wel bekend om renmomenten naar de wc, maar Husink is verbijsterd. 'Over twee minuten gaat de bel! Je hebt nota bene je tas al ingepakt.'

Minnie fluistert: 'Ik kan het niet helpen, mag ik alstublieft weg? Het is echt dringend.'

De zusjes Rinders en hun 'manier van doen' zijn de laatste tijd vaak door de leerkrachten genoemd. Een keertje spijbelen kan bijvoorbeeld een vergissing zijn, maar zomaar vertrekken voor het oog van de klas ... De anderen zullen wel denken: dan mogen wij morgen ook! En twee minuten zouden er vijf of tien worden.

De klas let op de klok en hun horloges. Nog vijftig seconden. Hun ogen gaan terug naar Husink, als naalden die haar verdoven. Hoe kan ze streng zijn voor een meisje als Minnie, van wie ze nooit last heeft gehad? Alleen maar plezier!

Nog dertig seconden.

Husinks keel zit dicht. Ze wil denktijd en probeert te glimlachen, maar ze schudt haar hoofd. Minnie komt in een roes of

kramp of doofheid, ze loopt naar de deur, het lokaal uit en de gang door, nog een deur door, naar buiten.

De bel is gegaan, maar het plein is nog leeg. Ze staat te hijgen, al heeft ze niet gerend, en haar tas voelt loodzwaar. Even zakt ze door haar benen, maar er staat veel op het spel, en vluchten of teruggaan is onmogelijk.

Minnie haalt diep adem en drukt haar voeten stevig op de grond. Ze recht haar rug, klemt de tas vast en kijkt strak naar de deur. Het gaat precies zoals ze dacht: Regis komt vóór de rest van de school naar buiten en haast zich naar zijn fiets. Terwijl hij met het sleuteltje rommelt, loopt Minnie naar hem toe en zegt 'Hoi' met een stem die schor klinkt.

Verder zijn haar gedachten nooit gekomen. Ze moet slikken.

Regis kijkt op, laat het sleuteltje vallen en slikt ook. Beiden bukken om het te pakken en vanzelf komen hun hoofden vlak bij elkaar. Bijna ráken ze elkaar.

'Sorry.'

'Sorry.'

Ze grijnzen pijnlijk.

Regis is veel groter dan Minnie, en als hij rechtop staat, is het extra gek voor haar om haar hoofd te heffen en hem 'rustig' in de ogen te kijken.

Het grappige is dat geen van beiden de sleutel heeft. Regis bukt en zoekt opnieuw, wat Minnie de tijd geeft om bij te komen. Hij is blij dat zijn handen iets te doen hebben. Haar armen hangen verlegen naar beneden.

Ze vraagt niet: *Waar ga je naartoe?* Maar: 'Ben je vrij?'

Verrast schraapt hij zijn keel. 'Ja ... Ik bedoel ... hoezo?'

'Geen huiswerk?' vraagt Minnie.

'Nou, ik maak nooit veel huiswerk.'

'Heb je geen afspraakje?'

Hij lacht en houdt zich vlug in. Het was kort, maar Minnie heeft een brede rij tanden gezien – heel mooi! Het doet haar denken aan de momenten voor ze hem bij oma zag. Dat lijkt nu lang geleden, die fijne beelden van school, maar het was vorige week. Hier staat hij voor haar, als een wonder of een raadsel. Is hij echt verbaasd of zou het gespeeld zijn? Hij wendt zijn ogen niet af, maar misschien acteert hij.

Hoe dan ook, hij kijkt wel geboeid naar haar en zij wacht nog op antwoord.

Na een soort zenuwtrek van zijn lippen zegt hij alleen: 'Nee.'

Dat moet wel eerlijk zijn: geen *date*.

Minnie beweegt geen wimper. Ze ziet dat Regis met een hand over zijn mond gaat. Hij kan gewoon wegfietsen, hij heeft de sleutel en zij kan hem niet tegenhouden. Regis weet dat natuurlijk. Blijft hij om te laten zien wie de slimste of sluwste is? Minnie moet wel in de ban zijn, want ze vraagt: 'Ga je mee naar huis? Of zullen we uitgaan?'

Regis klapt niet dubbel van het lachen, neemt het serieus, alsof hij allang gek op Minnie is, maar bang voor de spot van zijn 'vrienden'.

Toen hij die keer bij oma zijn helm afzette, hoopte ze dat hij naar haar toe zou komen om te zeggen: *sorry voor dit stomme gedoe, ik weet niet wat ik beginnen moet*.

Wat kun je doen als je diep in de shit zit?

Minnie weet nog maar één ding: hou hem bij die motorclub vandaan. Plotseling is ze verschrikkelijk moe en een beetje triest. Haar mond is kurkdroog. Ze leunt tegen de paal van het fietsenhok, maar glijdt omlaag.

Regis kan wel denken dat ze flauwvalt of zoiets. Hij steekt een hand uit om haar op te vangen en zegt met een frons: 'Wat is er?'

Ze hangt tegen de ijzeren paal en blaast wat haar van haar voor-

hoofd. Er komt een lachje van geluk en ze mompelt: 'Sorry, ik heb niet goed geslapen.'

'Heb je wel gegeten?' vraagt Regis. 'Je hebt eten en drinken nodig.'

Haar noodplan heeft een wondertje verricht, maar het is nog lang niet voorbij en ze roept: 'Friet! Ik trakteer. Ik heb ontzettend zin in zoute, knapperige, en ik weet precies waar.'

Even aarzelt Regis. Dan zegt hij: 'Goed.'

Alsof hij zich overgeeft, maar niet weet waaraan.

SPEELFILM

De leerlingen stromen het plein op. Sommigen lopen te dollen, anderen zijn moe en stil, of ze vormen groepjes, druk pratend over:

Die is verliefd op die ...

Wordt Minnie van school gestuurd?

Arme zus en zo, die moeten nablijven.

Is iedereen klaar voor *Beest & Mens*?

Iemand is in paniek over een kapot kostuum.

Zolang je stém het maar niet begeeft!

Een roddelchick ziet Minnie en Regis vertrekken. 'Hé, gaan die samen?'

'Dat kan niet waar zijn.'

'Kom, gauw zien wat ze doen.'

'Ongelooflijk: Minnie zit bij hem achterop!'

'Haar armen om hem heen?'

Dat laatste willen ze graag zien, voor 'lekker geklets met gepest en sensatie', maar veel meiden zijn ook gek op 'Ruige Regis', en zij voelen een steek van teleurstelling – hopelijk geen dodelijke jaloezie.

Flo rekt zich uit en gaapt. Ze ziet net de fiets met Regis en Minnie de stoep af rijden. Prompt is Flo weer superhelder. Ze rent naar haar fiets en volgt haar zus met 'die meidenverslinder', misschien op tijd om haar te beschermen.

Smullend van elke minuut houdt ze een veilige afstand, maar niet al te ver achter, dan zou ze hen kwijtraken. Ook moet ze op het verkeer letten én wegduiken als Minnie over haar schouder kijkt.

Kent die Regis mij? Nou ja, uitkijken maar. O, daar linksaf. Waar gaan ze in godsnaam naartoe? Snel de hoek om. Dit is niet de weg

naar huis! Naar zijn huis? Is Minnie nou compleet getikt?

Flo knalt bijna tegen een kalme auto. 'Stom ding, aan de kant!'

Nu staat het stoplicht op rood, terwijl ze iemand volgt die gevaar loopt. Stel dat Minnie door die gast wordt bedreigd en iets gaat doen waar ze spijt van krijgt?

Ze is al uit het zicht.

Gedwongen te wachten, stamp en tandenknarst Flo, maar bij groen barst ze uit de startblokken. Wat is het cool om een spion te zijn, of een olympisch atleet. Het is net geen valse start.

Iets verderop ruikt ze een frietlucht. Hé, ziet ze dat goed? Flo remt en stopt bij een fiets naast de deur van een snackbar. Het is moeilijk om door een raam naar binnen te gluren zonder zelf gezien te worden, vooral wanneer de geuren van alle lekkers haar neus prikkelen en spoedberichten naar haar lege maag sturen, na een dag op het toneel.

Het water loopt Flo in de mond. Ze tuurt over een gordijntje en daar bij de kassa staat Minnie naast die *Mystery Hunk*. Ze pakken hun hete snacks aan. Flo weet nu zeker dat Minnie met vuur speelt.

Minnie heeft betaald, ze draait zich om en ziet haar zus met pui-lende ogen en open mond tegen de ruit leunen.

Minnie geeft geen schreeuw en laat geen friet vallen zoals in een film. Ze schudt haar hoofd naar Flo, legt een vinger op haar mond en zorgt ervoor dat Regis het niet ziet. Flo komt wel binnen, maar ze loopt naar de toonbank, bestelt een kroket en een blikje fris en telt haar geld.

Minnie en Regis vinden een rustig hoekje achterin. Een onbekende zou denken dat ze broer en zus zijn, of goede vrienden – of meer?

Minnie denkt na. Moet ze nu de bende ter sprake brengen en

Regis overhalen om eruit te stappen? Zal ze smeken of is het beter dat hij die hele zaak vergeet, en hoelang? Zeker tot morgen, want stel je voor dat ze met een grote groep vrienden het park in komt en tegen Regis aan loopt.

Vertel hem alles voor het te laat is!

Maar als hij dan die 'Hells Angels' waarschuwt? Die zouden wegblijven om een dag later terug te komen, luider en ruiger dan ooit.

Minnie weet niet wat ze moet doen, dus concentreert ze zich op het eten van haar friet, een voor een, met dipjes mayo. Iets hartigs geeft energie, al krijg je er dorst van. Zo nu en dan kijkt ze naar Regis, die dan en nu naar haar kijkt.

'Mm,' zegt hij, 'echt lekker. Sorry, ik moet even iemand bellen.'

Hij pakt zijn telefoon en wendt zich af. 'Hoi, ik kom wat later ... Weet ik niet ... Maak je geen zorgen ... Oké, ajo.'

Een frietje lijkt in Minnies keel te blijven steken. Heeft Regis pal voor haar neus een motormaat gebeld? Dat zou toch dom en belachelijk zijn! Ach nee, hij heeft vast naar huis gebeld, wat juist veel moois over hem zegt.

Het klonk zo aardig, vindt Minnie. Hij is absoluut een puike jongen. Misschien nog niet helemaal aan de buitenkant, maar wel in zijn hart. Dat is toch waar het om gaat?

Zij overtuigt zichzelf, waardoor de volgende friet nog beter smaakt.

Regis vraagt: 'Wil je wat drinken?'

Wauw, ze zou hem om de hals kunnen vliegen. Zie je wel: dit bewijst hoe lief hij is. Ze wil naar iedereen roepen: *hij is te goed om waar te zijn!* Maar ze is bang dat de laatste vier woorden echt zouden worden. Ze beheerst zich.

'Ja, bedankt,' zegt Minnie, in de hoop dat het stoer én warm klinkt.